

Kněz jako prostředník mezi Bohem a lidmi

Biblický text: Leviticus 8

Kontext: Kniha Leviticus je o Boží svatosti, o lidské hříšnosti a o tom, jak lze tuto propast překonat skrze oběť. Je evidentní, že Bůh se chce setkat s hříšným stvořením. Zkaženost hříchu – pokřivení, zničení Božího plánu se stvořením, je zde velmi patrná, extrémně zde působí ono oddělení, na první pohled zdá se nepřekonatelné. Bůh však připravuje cestu, jak by se mohl i přes odpadnutí člověka od Něj s člověkem setkat. Prostřednictvím kněze přinášejícího oběti, Leviticus je tedy i knihou o kněžství.

Oběti (1-7 kapitola), kněz a jeho role (8-10) – kněz jako ten, který oběť před Boha přináší.

Kapitola 8 hovoří o posvěcení kněze – o tom, aby vůbec mohl před Boha předstoupit.

Bůh usiluje o přemostění propasti vzniklé pádem člověka v ráji a vzdání se závislosti na Bohu, když dal přednost nezávislosti na Pánu Bohu. Už v Exodus bylo jasně patrné, že je to Bůh který přichází za člověkem, aby jej vyvedl zpět k uctívání závislosti na něm. Centrem tohoto uctívání měla být svatyně, stánek s obětí (při popisu, co se tam dělalo, to byla taková jatka a kněz musel být v podstatě i řezník) – ale právě skrze každodenní vidinu smrti, která oběť s sebou přinášela si lidé možná více uvědomovali onu propast mezi člověkem a Bohem a ničivé důsledky oddělení se od Hospodina. Kniha směřuje ke svatosti – buďte svatí, neboť já jsem svatý.

Tento Boží záměr nenaplnil nikdo, než Ježíš – on byl celým člověkem tak, jak Bůh zamýšlel, sám Bůh se omezil do našeho světa, vzal lidství, ale bez hříchu. Ježíš je tedy tou obětí a naplňují se v něm všechny oběti, které přivedl k dokonalosti a už se nemusí opakovat. Bůh v Něm našel zalíbení.

Potřebujeme ale více, než odpuštění hříchů – a to společenství s Bohem. Někoho, kdo nás k Bohu přivede – a tuto roli ve SZ plnili kněží, jež byli prostředníky mezi Bohem a lidmi.

Kněz v hebrejštině znamená „ten, kdo přivádí“.

První pravý kněz v Bibli: Malkisedek (Ježíš?). Od Adama po Mojžíše byl v roli kněze otec rodiny (patriarcha), od Mojžíše po Krista Áron a jeho synové a Izrael jako celek. Ježíš jako pravý velekněz. V NZ každý věřící. Po vtržení církve Izrael. Vždy je tedy někdo, kdo má přivádět člověka k Bohu.

Leviticus 8 – popis vysvěcení Árona a jeho synů (v. 1-2)

veřejné (v. 3) – o kněžích se vědělo, kdo jimi jsou

je to Boží plán (v. 5), vysvěcení je Hospodinovou záležitostí – vše dělá fyzicky přes osobu Mojžíše.

1. Příprava k vysvěcení – omývání a oblékání (v. 5-9)

Omývání vodou – Ježíš křest. Oblečení do nádherného roucha – Ježíš zářivě bílé roucha. Jde o to, že všechna nečistota musí pryč – a to dělá Hospodin. Áron a jeho synové se neumývali

sami. Jen se museli nechat umýt a obléct. Získali tak naprosto jinou vizáž, než okolí. Svaté roucho nemůže jen zakrýt nečistotu, ta musí být omyta. Áron jako velekněz.

2. Pomazání (v. 10-12)

Symbol zmocnění ke kněžské službě. Viditelné označení – to je on. (Pomazání králů). Pomazání je součástí posvěcení. Ustavuje kněze jako přímého služebníka Božího. Můžeme v pomazání vidět i Ducha svatého (Ježíš a holubice – ty jsi můj syn).

3. Oblečení Áronových synů (v. 13) – díky Kristovu kněžství se i Boží děti mohou stát kněžími.

4. Přinášení obětí

a) Oběť za hřích (v. 14-17)

Potřeba očistění od hříchu – potřeba vyznání své hříšnosti a neschopnosti (Petr na loďce – jsem člověk hříšný). Jediné, co dělají, když pasivně přijímají tuto oběť, je to, že pokládají ruce na hlavu býčka. Vyjadřují tím svůj souhlas, ztotožnění. Bůh nikoho nenutí do vztahu, to by pak nebyl láskyplný vztah, ale robotický vztah. My se můžeme spolehnout na Ježíšovu oběť na kříži za náš hřích. Obětování Boha pro nás.

b) Zápálná oběť (v. 18-21)

Zápálná oběť jako hříšnickova cesta k Bohu – naprosté odevzdání se Hospodinu. Celý beran dýmá na oltáři – a Bohu je to milé. Má radost, když se jeho dítě rozhodne vrátit se k němu do vztahu. Na to čeká, proto sám přišel nabídnout záchranu v Kristu. Obětování sebe pro Boha – nejde to jen z půlky, jenom v neděli nebo ve čtvrtek, nebo když mě vidí druzí – to je náboženství, ale ne vztah s Bohem.

c) Oběť pověření (podáváníí), mávaná oběť (v. 22-30) – tato oběť jim dává to, co mají přinášet. Vzal a dal. Kněz něco dostává, nemusí dávat svoji krev (praktiky pohanských kněží).

Skládá se ze tří částí:

I. **potření krví** (v. 22-24) – ucho, ruka, noha – smysly (poslouchání), činy (jednání), chození (putování) – vše je pro Boha. Je pomazán cizí krví – jako Ježíšova krev omazává k novému životu. Vzal a dal. Umrtní pro Ježíše. (Ga 2,19 – ukřižován s Kristem; Ga 6,14 – svět ukřižován)

II. obdarování (v. 25-29)

Bůh obdarovává, ale musíme mít prázdné ruce. Kněz nemá nic, nemůže nic darovat. Nefunguje jako někdo více, kdo může druhým rozdávat, pokud se sám nenechá naplnit Kristem. (Ukázka prasklého kelímku v nádobě.) V NZ Kristus říká, že on je pramen živé vody, která poplyne z našeho nitra.

III. Vysvěcení (v. 30)

Olej smíchan s krví. Ježíšova krev a Duch svatý. Voda a krev (při ukřižování Ježíše). Je to Boží akt shora, kněz je pomazán, aby byl autoritou Boží a prostředníkem.

v. 31-36: život kněží v přítomnosti Boha

Bůh se stará o potřeby kněží. 7 dní vnitřní přípravy na společenství s Hospodinem. Možná Áron a jeho synové těch 7 dní přemýšleli o tom všem, co se jim událo a že mají skutečně zvláštní povolání bez svých zásluh, ale jsou postaveni do role s Boží autoritou.

Aplikace:

1. Petrova 1,15-16: **svatí v celém svém způsobu života** = oddělení pro Boha, citliví na Boha, nikoli oddělení od lidí a uzavírání se před okolním světem do ghett

Nositel původního Božího plánu se Stvořením – vztah Boha a člověka, který se projevuje v úplně normálních věcech – vztah mezi manžely, v rodině, v zaměstnání, v sousedství, při pomoci bližním – to, co se odehrává hlavně mimo církev.

1. Petrova 2, 9-10: „Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste ,vůbec nebyli lid‘, nyní však jste lid Boží; pro vás ,nebylo slitování‘, ale nyní jste došli slitování.“

My jsme v roli kněží, kteří ukazují na Boha. **Lidé mohou vidět Boha v nás, v našem životě.** Ptám se sám sebe – vidí skutečný vztah, nebo vidí náboženství? Rituály stále dokola se opakující, nebo progresivní vztah? Jako Kristovci nejsme o nic lepší než lidé okolo nás, pouze jsme dovolili Ježíšovi (na každém z nás záleží do jaké míry), aby vedl náš život. **Musíme k němu vztahovat prázdné ruce, aby je ON mohl naplnit.** Pro Kristovu oběť jsme smířeni s Bohem a uvedeni do vztahu s Ním tak, jak Bůh zamýšlel. Každý z nás má jedinečný vztah k Bohu, nejsme kopie, nemůžeme se navzájem porovnávat soudit, kopírovat, ale každý z nás může rozvíjet vztah s Kristem, který se musí nějak odrážet v mém okolí. **Nežijeme ve tmě, nemusíme tápat, máme pevný bod v životě – to vše díky Boží lásce, jeho slitování.**